

Jelenlétátvitel

A Kieselbach Nagy István-albumát lapozgatva

FEUILLETON - LXIV. évfolyam, 42. szám, 2020. október 16.

A szén, a porlékony színes pasztell, a zsíros fekete pasztellkréta és az anyagias, különböző faktúrájú papír szerencsésen összetalálkozott Nagy István tekintetével, kezével és ezáltal az egész életével. Nem is kellett neki több, az olaj nem volt hozzá illő, a ceruza meg talán túl vékony volt a markába. Tájból is csak a hazai kellett neki, az erdélyi hegyektől, domboktól a Balatonon át a vajdasági síkságig. Ő a legnagyobb trianonista, abban az értelemben, ahogy a Székelyföldről végigszántott a képeivel Baján keresztül Sajkásszentivánig, ami itt van a közelben, Verbász mellett. Miközben Nagy így keresztezi Trianont, nem érződik a festésmódjában és a képalkotásában semmi különös változás, ő az maradt, aki volt, fessen akár hegyet, akár rónát, ő mindig a négy elem kombinációival dolgozik, és ezek az elemek neki elegek.